

เพ็ญบาย

บทที่ 37

เช้ามีดวันนั้น รถตู้คันใหญ่บรรทุกสัมภาระสำหรับการเดินทางไปพักผ่อน เคลื่อนออกจากบ้านบ่ายหน้าขึ้นเหนือ ชายคนขับเป็นหนุ่มร่างใหญ่แข็งแรงที่มีใบหน้าคมคายแจ่มใส ปรากฏตาแววามเมื่อหันมาพูดคุยกับหญิงสาวที่นั่งเคียงข้าง คุณปราณีนั่งคู่กับสตรีพิการอยู่ที่เบาะหลัง ส่วนพยาบาลสาวใหญ่นั่งสบายอยู่ในเก้าอี้แถวหลังสุด

คุณปราณีมองลูกชายอย่างหนักใจ สีหน้าของหญิงชายเมื่อเอียงมาพูดจากันบอกความรู้สึกที่ไม่อาจปิดบัง ใบหน้าใสดวงตาระยิบของฉัตรแก้วไม่เคยที่จะเสแสร้งอำพรางสิ่งใดสำเร็จอยู่แล้ว ส่วนปองพลนั้น ถึงแม้จะพยายามรักษาความสุภาพชัดเจนกันระวังที่จะไม่ให้ลำบากทบาทของความเป็นพี่และเพื่อน หากยามเผลอตัว ความรู้สึกในส่วนลึกก็เผยออกมาจนคุณปราณีแทบจะเอื้อมมือหยิกต้นคอที่ปกคลุมอยู่ด้วยไรผมอ่อนๆ ของลูกชายหลายครั้งหลายหน

...ประเดี๋ยวน้องก็หลงเข้าใจผิดจนเลยเถิดหрок นายป้อง..! ระวังให้ดีเถอะ จะถลาลึกจนถอนตัวไม่ขึ้น... เธอกังวลอยู่แค่นั้น

ก่อนหน้าฉัตรแก้วเศร้าหมองเพราะการตายของอัษฎางค์ ซ้ำยังถูกเสกสิทธิ์ขึ้นเคื่องที่มาเกิดเรื่องขึ้นในไร่ของเขา แล้วเธอยังถูกรบวณด้วยโทรศัพท์จากเพื่อนๆ ที่ซักถามต่อว่า เป็นความคิดของปองพลที่จะพาเธอไปเที่ยวไร่ของเขาที่เชียงใหม่ ชัชชัช นิตยา และแม้กระทั่งรสรินก็เห็นดีด้วย หญิงสาวดูจะสดใสขึ้นอย่างรวดเร็วราวกับได้รับยาวิเศษชโลมใจ แม้จะมีบ้างที่ใบหน้าใสกลับเศร้าสลดหม่นหมอง

หลายชั่วโมงของการขับรถที่ชำนาญ แวะพักระหว่างทางตรงนั้นตรงนี้ ผู้โดยสารแต่ละคนหลับไปครั้งแล้วครั้งเล่ารวมทั้งฉัตรแก้วซึ่งแม้ว่าจะพยายามหาเรื่องมาพูดคุยแต่ก็เผลอหลับไปจนได้ เมื่อตื่นขึ้นมา คนขับรถหันมายิ้มด้วยใบหน้าที่ยังคงแจ่มใสไม่ปรากฏความเหนื่อยอ่อน

“แก้วหลับไปเป็นชั่วโมงเลย เราถึงไหนกันแล้วคะ”

“ประเดี๋ยวก็ถึงบ้านผมแล้ว”

“พี่ป้องเอาพลังมาจากไหน ขับรถตั้งนานไม่เหนื่อยไม่เพลียเลย”

“หลังจากคนที่นั่งข้างๆ ไรครับ”

ชายหนุ่มเผลอหยอกเย้า พอนึกได้ก็รีบมองมารดาจากกระจกมองหลัง โลงใจที่อีกฝ่ายกำลังหลับอยู่

ตะวันอ่อนแสงลงแล้วเมื่อรถตู้เลี้ยวจากถนนเข้ามาจอดหน้าเรือนไม้หลังย่อมในสวนผลไม้อันร่มรื่น สุนัขไทยหลายตัวออกมา ยืนเห่ากรรโชกราวบอกเตือนผู้บุกรุก ทว่าพอชายหนุ่มเปิดประตูกระโดดลงมายืนบิดกาย เจ้าทาสผู้จงรักภักดีนั้นก็เปลี่ยนเป็นทำเสียงจิ้งจาด กระดิกหางแรงจนตัวบิดไปบิดมา เข้ามาใช้หัวชนขาเขาอย่างประจบ

“ไ้ ไ้หนู... คิดถึงกันละซี”

เขาก็้มลงตบหัวพวกมันทั่วถึง หญิงสาวก้าวลงมาเหลียวมองไปรอบๆ อย่างพอใจ “ร่มรื่นดีจังเลยคะ อากาศก็ดีมาก”

“ขอต้อนรับด้วยความยินดีที่สุดเลยครับผม”

“ขอขอบคุณด้วยความยินดีที่สุดเลยคะ” เธอหัวเราะกับประกายตาแพรวพรายของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มอุ้มคุณกัญญาขึ้นรถเข็น ชายหญิงและเด็กๆ พื้นบ้านออกมาจากเรือนข้างหลัง ยกมือไหว้ทักทายกัน นายอิน นางคำ และลูกๆ เป็นคนงานดูแลบ้านและสวนผลไม้ ที่สัตย์ซื่อและจงรักภักดี

“นายแม่ นั่งรถนานเหนื่อยไหมเจ้า” นางคำถามคุณปราณี

“ไม่เหนื่อยหรอกจ้ะ ได้กลับมาบ้านจะเหนื่อยไ้ยังงั้...”

เป็นยังงั้กันบ้าง นายอินใส่ปุ๋ยตามเวลาหรือเปล่า”

“ใส่แล้วครับนายแม่”

“ช่วยๆ กันชนของหนอยนะ ฉันพาเพื่อนมาจะอยู่ด้วยสี่ห้าวัน”

อาการตอบรับคล้ายตาม แม้จะมองคุณกัญญาไม่วางตา

คุณปราณีพูดว่า “เพื่อนฉันคนนี้เมื่อก่อนเป็นยอดหญิง สวยกว่าผู้หญิงแต่ว่าเก่งกว่าผู้ชาย พวกเราต้องเคารพและเอาใจใส่เขาให้ดีนะ”

นายอินกับนางคำยกมือไหว้ทักทายหญิงพิการ คุณกัญญามีอาการรับรู้ ส่งเสียงเออออ สีหน้าแจ่มใส

บ้านหลังน้อยสะอาดสะอาดสว่างไสว อากาศถ่ายเทปลอดโปร่ง เครื่องเรือนที่ทำจากไม้ธรรมชาติถูกเช็ดถูจนขึ้นเงา ข้าวของต่างๆ ถูกจัดวางเป็นระเบียบเรียบร้อย ห้องที่จัดไว้ให้แขกนอนเรียบโล่ง มีเครื่องเรือนไม้ก็ขึ้น เตียงนอนคู่ปูผ้าสะอาดตึงเปรี๊ยะ พอพาคุณกัญญาขึ้นนอนบนเตียง ปองพลก็ถอยกลับเพื่อให้อีกฝ่ายได้มีความเป็นส่วนตัว

“จะเอาอะไรก็เรียกได้เลยนะอะ ไม่ต้องเกรงใจ” เขาก็มองพูดกับฉัตรแก้วอย่างหยอกเย้า “ทาสผู้ซื่อสัตย์พร้อมรับใช้เสมอ”

หญิงสาวหัวเราะเสียงใส ปรกกายดาวาววับ

คุณสมย์มองแล้วมองเล่า ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าคุณแก้วกับคุณป้อมจะเข้ากันได้กลมกลืนขนาดนี้ เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นคุณแก้วในอีกท่าทีหนึ่ง... คุณแก้วที่คล้ายสาวรุ่นพี่งประก...

หลงคิดว่าเป็นน้ำกับน้ำมันที่เข้ากันไม่ได้มาตั้งนาน กับคนอื่นๆ ไม่เห็นเธอจะมีท่าทีแบบนี้ ไม่ว่าอัฐภางค์ซึ่งเคยเป็นคู่รักกันนานเป็นปี กับยุทธนา หรือว่าเสกสิทธิ์ที่ได้ยินว่าจะมาสู่ขอ แต่คนอื่นๆ นี้ที่เห็นเธอเคยค่อนข้างวับๆ ทำหน้าบึ้งหน้าตึงใส่ จู้ๆ ก็เปลี่ยนเป็นตรงข้าม...

“แม่ขา ที่นี้อากาศดีนะคะ ไม่ต้องพึ่งห้องแอร์ แต่ก็ไม่หนาวมาก พี่ป้อมบอกว่ามีน้ำร้อนให้อาบด้วย คุณป้าณีก็ชอบอาบน้ำร้อน” เธอพูดพลางช่วยคุณสมย์เปลื้องเสื้อผ้าให้มารดา

คุณกัญญาคล้ายตาม การรักษาพยาบาลทำให้เธอฟื้นตัวขึ้นทุกที การเดินทางแม้จะทำให้อ่อนเพลียบ้าง แต่สีหน้าก็บอกให้รู้ว่าพอใจ อีกชั่วครู่เธอก็แจ่มใสอยู่ในเสื้อผ้าชุดใหม่ ผมหวีเรียบไบหน้าवलมีสีสันจากเครื่องสำอางที่ลูกสาวบรรจงระบายให้

ฉัตรแก้วปล่อยให้มารดานอนพัก แต่พอเดินหาเจ้าของบ้าน กลับพบแต่คุณปราณีกุกักจุกจุกทำคร้าวอยู่ในเรือนเล็กเปิดโปร่งที่ต่อออกไปทางด้านหลัง แวดล้อมด้วยผู้ช่วยทั้งเด็กผู้ใหญ่

เธอเข้าไปสมทบด้วย “คุณป้าณีไม่พักผ่อนก่อนหรือคะ”

ผู้สูงวัยตอบอย่างแจ่มใสว่า “ป้าไม่เหนื่อยหรอกคะ เดินทางบ่อยจนชินแล้ว ป้าจะดูซิว่าของที่มีอยู่นี้ทำอะไรได้บ้าง ขาดอะไรจะได้ให้ป้อมออกไปซื้อ”

“พี่ป้อมไปไหนแล้วละคะ” เธอถามพลางเหลียวหา

“ออกไปดูผลไม้คะ มาที่ไรก็ได้เข้าสวนเป็นอย่างไรทุกที”

“คุณป้าณีอยู่ที่นี้นานแล้วหรือคะ”

“นานแล้วคะ เดิมทีนี่เป็นของยายนายป้อม ป้ากับลูกๆ เดินทั่วทุกตารางเมตรแล้ว พอท่านเสีย ป้าก็เลยต้องขึ้นมาดูแล”

“คุณป้าณีเป็นคนเหนือหรือคะ”

“แม่เป็นคนเหนือ แต่พ่อเป็นคนกรุงเทพฯ ค่ะ”

“มิน่าซิ พี่ป้อมถึงขาว ขนาดตากแดดตากลมอยู่ที่ภูเก็ตก็ยังเห็นชัดเลยว่าเป็นคนขาว”

“ผิวพรรณชาติ ยายนิตก็เหมือนกัน”

“ได้จากแม่คะ” เธอวินิจฉัย

“คุณหนูแก้วก็มีส่วนคล้ายคุณแม่คะ”

คุณปราณีมองเธอเต็มตา สายตาโอบเอื้อทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจเสมอ ไม่เคยรู้สึกแปลกแยกกับหญิงสูงวัยผู้นี้มาก่อนเลย

“แม่บอกว่าแก้วเหมือนพ่อ แต่ว่าแก้วจำพ่อไม่ได้หรอกคะ

พ่อเสียไปตั้งแต่แก้วยังเล็กๆ ตอนแม่แต่งงานใหม่กับคุณพ่อของพี่ชัช แก้วเพิ่งจะสิบขวบเอง”

“สิบขวบ แต่ว่าตัวกระจิดเหมือนเด็กเจ็ดขวบ ป้าจำได้คะ”

“อะไรวะ คุณป้าเคยเห็นแก้วตอหนั้นด้วยหรือคะ”

“ไม่เห็นหรอกคะ นายป๋องเล่าให้ฟัง รายนั่นอยากได้พี่ชาย ก็เลยตามคุณซัซตั๋ยๆ ตั้งแต่คุณซัซเป็นแฟนกับยายนิตตอนที่เรียนมัธยม”

“หรือคะ... พี่ป๋องเค้าเล่าว่ายังไงมั้งคะ”

สีหน้าคนถามสนอกสนใจ แยมยิ้มราวดอกไม้ที่เพิ่งจะคลี่กลีบเบ่งบาน ประกายตาคมขลับวาววามบอกความในใจปรุปรัง ไม่ต้องเป็นคนฉลาดฉับไวก็เข้าใจง่ายตายว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับคนที่ถูกพูดถึง

คุณปราณีแอบถอนใจ เข้าใจแล้วว่าทำไมป๋องพลจึงหัวไหนหวจนเคร่งขรึมเป็นคนละคน จากลูกชายร่าเริงช่างเล่นกลายเป็นหนุ่มใหญ่ที่จริงจังเจียบขรึมเมื่อไม่อาจตอบสนองอีกฝ่ายดังที่ใจปรารถนา เพราะคำๆ เดียวที่มาเป็นข้อจำกัด..... ฐานะ.....

เสียงเธออ่อน “ตอหนั้นนายป๋องเป็นหนุ่มแล้วนี่คะ อายุสิบหกแต่ตัวใหญ่แข็งแรงเพราะว่าวิ่งอยู่ในไร่ในสวน เขาบอกว่าน้องสาวคนใหม่ของคุณซัซตัวเล็กนิดเดียว คุณซัซตัวโตเป็นสองเท่า แต่ว่าอิจฉาที่พ่อรักน้องมากกว่าก็เลยคอยแกล้ง เขาสงสารก็เลยตามช่วย ไม่อยากเห็นคุณซัซรังแกน้อง”

“ทำไมเขาไม่เกลียดแก้วเหมือนพี่ซัซคะ ก็เขารักพี่ซัซออกจะตาย”

“โถ... ใครจะเกลียดคุณแก้วล่ะคะ ก็น่ารักออกอย่างนี้” มือบางที่แข็งแรงเพราะงานหนักกรีดเส้นผมดำขลับของอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู “ขนาดป้าฟังจากปากนายป๋อง ยังอดรักคุณแก้วไม่ได้เลย”

“จริงหรือคะ” เสียงถามเจือหัวเราะ “พี่ป๋องพูดยังไงบ้างคะ”

“พูดว่า... คุณแก้วสวยเหมือนเทพธิดาน้อยๆ.....”

เสียงที่แทรกมาจากช่องประตูทำให้อีกสองคนหันไป คนที่มายืนมีใบหน้าแจ่มใส รอยยิ้มกระจ่าง

“แน่ะ พี่ป๋อง หายไปไหนมา” เธอทักอย่างยินดี

“ป๋องต้องออกไปซื้ออะไรจากตลาดมาเพิ่มแล้วละลูก ของสดแทบจะไม่มีอะไรเลย”

“ได้ฮะแม่”

“ตลาดอยู่ไกลไหมคะ”

“ไม่ไกลหรอกคะ ขับรถไปแป๊บเดียวก็ถึง”

“แก้วไปด้วย” พูดจบเธอก็ปราดเข้าหาร่างสูง

สายตาของคนที่กำลังมามองฉายความรู้สึกผูกพัน “แล้วอย่าบ่นนะว่าไม่สนุก” ชายหนุ่มแก้มงุดกัไว้ก่อน

“อยู่กับพี่ป๋อง ไปไหนๆ ก็สนุกคะ” เสียงตอบจริงจัง

“จ้ะไปเลย”

เสียงหัวเราะคลุกเคล้า คุณปราณีมองตามร่างทั้งสองที่เดินยิ้มหัวเคียงกันจากไปในท่าที่สนิทสนมอย่างอดรู้สึกเป็นกังวลไม่ได้

รถกระบะคันเก่าบุโรทั่งเพราะกรำงานอยู่ในไร่จอดรออยู่ในเรือนไม้ที่ต่อเป็นโรงเก็บของ นอกจากนั้นยังมีทั้งเรือ รถมอเตอร์ไซด์ จักรยานสองล้อและสามล้อ กับอุปกรณ์การทำสวนทำไร่วางอยู่อย่างเป็นระเบียบในชั้นไม้หนาหนักที่ต่อแข็งแรง บอกให้รู้ว่าเจ้าของสถานที่รักษาความมีระเบียบเรียบร้อยไว้ได้อย่างดี

“ขอเชิญเจ้าหญิงขึ้นนั่งราชรถพะยะคะ”

ชายหนุ่มเปิดประตูให้พาลางค้อมกายล่อเลียน ฉัตรแก้วหัวเราะก้าวขึ้นนั่ง ยังไม่วายหันมาถามคนที่เดินอ้อมมาเปิดประตูอีกข้าง

“ยังวิ่งได้หรือคะ แน่ใจนะว่าจะไม่เสียกลางทาง”

“เดี๋ยวก็รู้ครับผม”

เสียงเครื่องยนต์ดังลั่นเมื่อชายหนุ่มบิดกุญแจพาลางเร่งน้ำมัน เจ้ารถแก้มืออาการสั่นสะท้านอยู่เป็นครู่จึงส่งเสียงคำราม แล้วเสียงเครื่องยนต์ก็ดังต่อเนื่อง คนขับหันมายิ้ม

“เห็นไหม อย่าดูถูกรถเก่านะจะบอกให้”

ชายหนุ่มออกรถ พารถกระบะคันเก่าที่ครึกครื้นด้วยเสียงหัวเราะวิ่งออกไปจากบริเวณ.....

ทั้งสองกลับมาในเวลาไม่นานพร้อมกับอาหารและสิ่งของอื่นๆ
 สีหน้าของคนี่ช่วยร่างใหญ่ถือของพะรุงพะรังเข้ามาแจ่มใสไม่คลาย

“คุณป้าขา พี่ป๋องเหมาะตลาดมาค่ะ”

คุณปราณีหันมายิ้ม เธอใช้เวลาช่วงที่รอลูกชายอาบน้ำ
 เปลี่ยนเสื้อผ้า หน้าตาแจ่มใส พาคุณกัญญาและคุณสมย์ออกมา
 นั่งเล่นอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้าน

“นายคนนี้เขาอย่างนี้แหละ มาที่ไร เลี้ยงดูอึดกันทั่วทั้งสวน”

“ผมจะทำอาหารเอง แม่พักเถอะครับ” ชายหนุ่มรับอาสา

คุณปราณีเกรงใจลูกชาย “พักเถอะป๋อง ขับรถทั้งวันยัง
 จะมาทำกับข้าวอีกหรือ วันนี้แม่จะทำเอง...”

“แหม ถึงบ้านก็ได้พักอยู่แล้วละครับ”

“พาน้องแก้วไปดูผลไม้ก็ได้ มีอะไรก็เก็บมาบ้าง...”

แนะนำออกไปแล้ว คุณปราณีก็อดมองลูกชายอย่างเป็นกังวล
 ไม่ได้ เธอรู้ดีแกลใจว่ามีอะไรอยู่ในใจคนทั้งสอง เวลาที่คล้ายกับว่า
 เธอกำลังพยักหน้าบอกอนุญาตทั้งที่ได้เคยตัดทันทัดเดือนชายหนุ่ม
 หนักหนา ที่จะให้ขีดเส้นกันสตรีอ่อนเยาว์ที่มีฐานะเหนือกว่าผู้นี้อาไว
 นอกเส้นทาง

ชายหนุ่มยิ้มให้ดวงตาดำขลับเป็นประกายระยับที่จับจ้องรอยคอด

“ไปไหมครับ คุณแก้ว”

“ไปซีคะ” อีกฝ่ายตอบรับทันที....

รถจักรยานเก่าคันใหญ่ที่ชายหนุ่มดึงออกมาทำให้หญิงสาวหน้า
 เสีย รอยยิ้มเบ่งบานในสีหน้าจางหายไป

“ต้องใช้จักรยานด้วยหรือคะ” เธอถามเจื่อนๆ

ปองพล นึกออกว่าได้สะกิดให้อีกฝ่ายนึกถึงอะไรขึ้นมา

เสียงเขาอ่อนลง “ถ้าคุณแก้วไม่อยากจะขี่ก็ไม่ต้อง”

“แก้วไม่อยากจะนึกถึงวันที่แก้วขี่จักรยานออกไปหาอ๊ะ...”

เสียงพูดขาดหาย สีหน้าเข้มขึ้นแล้วก็น้ำตาคลอตา

ชายหนุ่มรู้สึกเวทนา เธอยังเป็นเด็กแท้ๆ แต่กลับพบพาน
 แต่เรื่องหนักๆ คนรักตายจากไปคนแล้วคนเล่า จากธีระก็มา
 อังฐานค์ แม่กลายมาพิการ พี่ชายที่เธอรักหายสาบสูญ

“คุณแก้วพยายามลืมเถอะครับ” เสียงปลอบอ่อน

“แก้วก็อยากจะลืมคะ แต่ว่ามันยาก”

“ถ้าลืมยาก ไม่ต้องลืมก็ได้ แต่อย่าปล่อยให้มันทำร้ายก็แล้วกัน”

“พี่ป๋องพูดเข้าใจยากจัง”

“มันยากที่จะทำ แต่ว่าช่วยได้นะคุณแก้ว สำหรับพี่ ถ้าพี่
 กลัวอะไร พี่จะหันหน้าไปหา ไม่ยอมให้มันคอยทำร้ายเรา”

หญิงสาวนัยน์ตาดกมองพื้น สีหน้าหม่นมัว

ชายหนุ่มตัดสินใจดึงรถจักรยานออกมา “มาซิ”

เธอเอื้อมมือมากุมคันจับไว้อย่างลึงเล

“อยากจะลองดูไหม...” เสียงถามอ่อน

เธอพยักหน้า พอถูกส่งให้ขึ้นนั่ง น้ำตาก็ร่วงพราว

มือแข็งแรงยังจับรถไว้แน่น รถที่มีร่างเล็กๆ นั่งคร่อมจึงยังถูก

ยึดไว้อย่างมั่นคง “พร้อมจะไปรึยัง”

“ยังคะ” เสียงตอบสั้นอย่างขาดความมั่นใจ

“ยังกลัวอะไร”

“แก้วไม่พร้อมจะลองคะ... แก้วไม่อยากจะไปคนเดียว...”

“งั้นพี่จะไปด้วย”

ชายหนุ่มผลักให้รถเคลื่อน จิตรแก้วรู้สึกถึงแขนแข็งแรงที่
 ทาบขนบซ้อนกับแขนเธอ เขาทิ้งน้ำหนักลงบนที่วางเท้า ใช้เท้า
 อีกข้างหนึ่งถีบพื้นครั้งเดียวก็ส่งตัวเองขึ้นไปนั่งข้างหลัง... ออกกว้าง
 ให้ความรู้สึกอบอุ่น รถเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างราบรื่น

เสียงหัวเราะดังแว่วทั้งที่น้ำตายังไม่แห้ง

“เดี๋ยวล้มนะพี่ป๋อง”

เสียงหัวเราะเจือหัวเราะ “ไม่ล้มหรอก มือฉันนี่แล้ว”